

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในอดีตที่ผ่านมาประชากรของประเทศไทยส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพเกษตรกรรม ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวและการอยู่อาศัยจะเป็นลักษณะของครอบครัวขยาย (Extended Family) เพื่อนำสมาชิกในครอบครัวมาเป็นแรงงานในการประกอบอาชีพเกษตรกรรม เมื่อประเทศไทยเริ่มก้าวเข้าสู่ประเทศอุตสาหกรรมใหม่ (New Industry Country) ความต้องการแรงงานในการประกอบอาชีพเกษตรกรรมจึงลดน้อยลงไป เนื่องจากประชากรส่วนหนึ่งของประเทศ ได้หันเหการดำรงชีวิตไปประกอบอาชีพขายแรงงานรายวันให้กับโรงงานอุตสาหกรรม ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวและการอยู่อาศัยจากครอบครัวขยายจึงเปลี่ยนไปเป็น ลักษณะของครอบครัวเดี่ยว (Nuclear Family) ปัญหาการอพยพย้ายถิ่นที่อยู่จากชนบทเข้าสู่สังคมเมืองเพื่อหางานทำมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น เมื่อพ่อแม่ไปทำงานเด็กและผู้เยาว์ก็ไม่มีผู้ใหญ่คอยอบรมดูแลสั่งสอน สภาพปัญหาสังคมจึงตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และเมื่อมีความเจริญก้าวหน้าทั้งทางด้านเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมเป็นอย่างมาก สิ่งหนึ่งที่สังคมไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ก็คือกระแสวัฒนธรรมตะวันตกที่หลั่งไหลเข้ามาพร้อมกับเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วและไม่อาจหยุดยั้ง ทำให้การดำรงชีวิตในสังคมมุ่งพุ่งเล็งไปทางผลประโยชน์ตอบแทนที่เป็นวัตถุมืดค่าเป็นสำคัญ จากสภาพสังคมที่มีการแก่งแย่งแข่งขันและการนับถือตัวเงินค่อนข้างสูง ทุก ๆ คนจึงต้องดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดของชีวิต เกิดปัญหาความบีบรัดทางเศรษฐกิจ ความกดดันทางสังคมและส่งผลมายังความเครียดทางจิตใจทำให้คุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ในหลายครอบครัวต้องแปรเปลี่ยนไปสู่สภาพการแตกสลายและมีใช้สถานที่ซึ่งให้ความสุขแก่เด็กและผู้เยาว์ได้อีกต่อไป เป็นเหตุให้เด็กและผู้เยาว์ในสังคมไทยบางส่วนไม่ได้รับการเอาใจใส่ดูแลอย่างเพียงพอจากครอบครัว การขาดคุณภาพชีวิตที่ดีประกอบกับสังคมมิได้ให้การยอมรับในความเป็นอยู่ของเด็กและผู้เยาว์เหล่านั้นทำให้เด็กและผู้เยาว์ส่วนหนึ่งต้องถูกทอดทิ้งปราศจากคนเหลียวแลเอาใจใส่ ในประเทศไทยมีเด็กและผู้เยาว์จำนวนไม่น้อยต้องเร่ร่อนออกจากบ้านมาเผชิญสังคมภายนอก โดยลำพัง โดยพวกเขาไม่มีโอกาสรู้เลยว่าสังคมภายนอกก็สามารถทำร้ายเขาได้ไม่น้อยไปกว่าครอบครัวที่เขาได้หนีมาเลย ปัญหาเด็กและผู้เยาว์ที่เร่ร่อนได้กลายเป็นปัญหาใหญ่ของสังคม ความรุนแรงของสภาพปัญหาจะแปรสภาพตามเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งสังคมคือส่วนที่ได้รับผลกระทบโดยตรงและเป็นที่น่าวิตกกังวลว่าเด็กและผู้เยาว์ที่เร่ร่อนทุกวันนี้เป็นส่วนหนึ่งของต้นเหตุ

ปัญหาสังคมที่ร้ายแรงบางส่วนต้องติดอยู่กับโรงงานนรก วัฏจักรของยาเสพติด ช่องโสเภณีและ บางส่วนอีกจำนวนไม่น้อยที่เร่ร่อนไปตามชุมชนในกรุงเทพมหานครและเมืองใหญ่ ๆ ในต่างจังหวัด โดยใช้ชีวิตไปตามยถากรรม ไม่มีวิถีทางและรูปแบบของการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องแต่อย่างใด

ย่อมเป็นที่แน่นอนว่าเด็กและผู้เยาว์ที่เร่ร่อนไปตามยถากรรมเป็นผู้ที่ขาดทั้งที่พักพิง ขาด การเอาใจใส่ในเรื่องปัจจัยสี่คือ ที่อยู่อาศัย อาหาร เครื่องนุ่งห่มและยารักษาโรค ไม่มีใครดูแลเอาใจ ใส่ และต่างก็ต้องการความอยู่รอด ต้องการอาหารเพื่อประทังชีวิต เมื่อไม่มีรายได้หนทางออกย่อม หนีไม่พ้นการลักขโมย การประกอบมิชฉาชีพหรือแม้กระทั่งการขายบริการทางเพศ ซึ่งประเทศไทย ถูกมองว่าเป็นประเทศที่มีเด็กและผู้เยาว์ขายหญิงขายบริการทางเพศอย่างดาษดื่นทั่วไป มีการจัด การเป็นรูปแบบองค์กรอย่างหลวม ๆ ในลักษณะของเอเยนต์ค้ากามเช่น การขายบริการทางเพศใน ไนต์คลับหรือบาร์โดยมีแม่เล้า พ่อเล้าคอยดูแลและเชียร์แขกชาวต่างประเทศให้และนำ ผลประโยชน์ที่ได้รับมาแบ่งส่วนกันหรือจะเป็นกรณีการขายบริการทางเพศแบบอิสระของเด็กและ ผู้เยาว์ที่เร่ร่อนเหล่านั้นเองเช่น การขายบริการทางเพศตามสวนสาธารณะหรือจุดพักผ่อนในจังหวัด ต่าง ๆ แก่ผู้ที่ต้องการใช้บริการทางเพศ¹ การขายบริการทางเพศของเด็กและผู้เยาว์ที่เร่ร่อนใน ลักษณะตามที่ได้กล่าวนี้มักจะมีชาวไทยและต่างประเทศที่มีรสนิยมวิปริตในทางเพศเป็นผู้ใช้ บริการซึ่งชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทยนั้นบางส่วนมีวัตถุประสงค์เพื่อมาใช้ บริการทางเพศกับเด็กโดยเฉพาะ เนื่องจากทราบว่าประเทศไทยเป็นแหล่งใหญ่ในการค้าประเวณี เด็กทั้งชายและหญิง อีกทั้งสภาพบังคับใช้กฎหมายของประเทศไทยมักจะไม่สามารถลงโทษผู้กระทำ ความผิดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประเทศไทยจึงเป็นที่นิยมในการเดินทางเข้ามาของชาวต่างประเทศ เพื่อหาความสำราญทางเพศกับเด็ก ซึ่งประเทศไทยนั้นมีผู้เยาว์รวมทั้งเด็กชายและเด็กหญิงที่มีอายุ ต่ำกว่าสิบแปดปีทำธุรกิจทางเพศอย่างมากมายและรัฐเองก็ไม่ได้เอาใจใส่ในการแก้ปัญหาอย่าง จริงจัง

เมื่อเด็กและผู้เยาว์ที่เร่ร่อนในสังคมไทยต้องประสบกับปัญหาต่าง ๆ มากมายแทนที่จะได้ รับการดูแลเอาใจใส่จากภาครัฐให้พอสมควรแก่สถานะความเป็นเด็กหรือผู้เยาว์ของเขาแต่กลับไม่ ได้รับการเอาใจใส่ในการแก้ปัญหาอย่างจริงจัง นับวันปัญหาก็จะยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้น

¹ นภมณฑล สิบหมื่นเปี่ยม, "รูปแบบของการช่วยเหลือเด็กเร่ร่อนในประเทศไทย : การ ศึกษาแบบเดลฟาย," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาการศึกษานอกโรงเรียน บัณฑิต วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535), หน้า 13.

ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นดังกล่าว รัฐจักต้องนำมาตรการทางกฎหมายมาใช้เป็นกลไกในการควบคุมและคุ้มครองคุณภาพชีวิตของประชากรในสังคมให้เป็นไปโดยปกติสุข โดยเฉพาะการให้ความคุ้มครองแก่เด็กและผู้เยาว์ที่เร่ร่อน ดังนั้นรัฐจะต้องตระหนักให้ดีกว่ากฎหมายซึ่งเป็นกลไกสำคัญของรัฐที่ใช้ควบคุมและคุ้มครองคุณภาพชีวิตของประชากรในปัจจุบันนี้มีสภาพบังคับเพียงพอต่อการควบคุมปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นรวมทั้งสามารถให้คุ้มครองเด็กและผู้เยาว์ที่เร่ร่อนในสังคมได้อย่างเพียงพอหรือไม่ เพียงใด

ตัวอย่างเช่น ผู้เยาว์ที่เร่ร่อนปราศจากผู้มีอำนาจปกครอง ที่มีอายุกว่าสิบห้าปีได้ขายบริการทางเพศแก่ผู้อื่นด้วยความยินยอม เพื่อแลกกับเงินนำมาเป็นค่าใช้จ่ายในการดำรงชีวิต เมื่อพิจารณาถึงประเด็นปัญหาการบังคับใช้กฎหมายที่จะเกิดขึ้นแล้ว ผู้เขียนพบว่าการกระทำของผู้ใช้บริการทางเพศกับผู้เยาว์ที่มีอายุกว่าสิบห้าปีซึ่งผู้เยาว์นั้นยินยอม โดยไม่มีการขู่脅ด้วยประการใดๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยบุคคลนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้บุคคลนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น การกระทำความดังกล่าวก็จะไม่ครบองค์ประกอบความผิดเกี่ยวกับเพศ ฐานข่มขืนกระทำชำเราตามมาตรา 276 และ 277 และฐานกระทำอนาจารตามมาตรา 278 และ 279 แห่งประมวลกฎหมายอาญา² จึงส่งผลให้ผู้กระทำไม่มีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและฐานกระทำอนาจาร ทั้งนี้เนื่องจากโทษในทางอาญานั้นมีผลกระทบกระเทือนต่อชีวิตร่างกาย เสรีภาพของประชาชน กฎหมายอาญาจึงต้องมีลักษณะพิเศษหรือมีเอกลักษณ์ของตนเอง โดยจะต้องมีการบัญญัติว่า การกระทำใดเป็นความผิดไว้อย่างชัดเจนแน่นอน ตลอดจนเนื้อหาขอบเขตและองค์ประกอบของความผิดทางอาญาเพื่อให้ประชาชนทราบว่ารัฐต้องการห้ามการ

²ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 บัญญัติว่า “ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยขู่脅ด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยหญิงอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้หญิงเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษ...”

ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 277 บัญญัติว่า “ผู้ใดกระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกินสิบห้าปี ซึ่งมีไม่ใช่ภริยาของตน โดยเด็กหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษ...”

ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 278 บัญญัติว่า “ผู้ใดกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปี โดยขู่脅ด้วยประการใดๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยบุคคลนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้บุคคลนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษ...”

ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 279 บัญญัติว่า “ผู้ใดกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษ...”

กระทำอย่างไรและหากฝ่าฝืนผู้กระทำจะต้องรับโทษเพียงใด ดังนั้นการที่บุคคลใดจะต้องรับโทษในทางอาญาก็ต่อเมื่อได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้³ ซึ่งหลักการนี้เป็นหลักพื้นฐานของการกระทำความผิดตามกฎหมายอาญาและเป็นหลักสากลอันเป็นที่ยอมรับกันมานานอารยประเทศ หลักนี้เรียกในภาษาลาตินว่า "Nullum crimen nulla poena sine lege" แปลเป็นภาษาอังกฤษว่า "No crime nor punishment without law" แปลเป็นภาษาไทยว่า "ไม่มีความผิดไม่มีโทษ หากไม่มีกฎหมาย" โดยหลักการนี้เรียกในภาษาอังกฤษว่า "Principle of Legality"⁴ ทั้งยังถือว่าเป็นบทบัญญัติที่เป็นหลักประกันขั้นพื้นฐานประการหนึ่งของหลักนิติธรรมอีกด้วย (one of the basic guarantees of the rule of law)⁵

จากปัญหาตามตัวอย่างข้างต้นจึงทำให้เห็นได้ว่าเมื่อผู้เยาว์ที่เร่ร่อนที่มีอายุกว่าสิบห้าปีขายบริการทางเพศซึ่งเท่ากับว่าเป็นการยินยอมให้ผู้อื่นกระทำชำเรา หรือกระทำอนาจาร โดยไม่มีการ ชูเชืงด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยบุคคลนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้บุคคลนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ผู้กระทำต่อผู้เยาว์ก็จะเป็นความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราหรือกระทำอนาจารตามประมวลกฎหมายอาญา เพราะเหตุไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ จึงเป็นเรื่องที่ชี้ให้เห็นว่าการกระทำความผิดบางอย่างซึ่งกฎหมายได้กำหนดความยินยอมหรือไม่ยินยอมไว้เป็นส่วนหนึ่งในการกระทำความผิดดังกล่าวเช่นกรณีการยินยอมให้กระทำชำเราหรือกระทำอนาจาร จึงไม่อาจลงโทษผู้กระทำได้ เท่ากับว่าผู้เยาว์ที่มีอายุเกินสิบห้าปีดังตัวอย่างข้างต้นไม่อาจได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายนั้น ๆ ได้

³ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 2 บัญญัติว่า "บุคคลจักต้องรับโทษในทางอาญาต่อเมื่อได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้และโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้น ต้องเป็นโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย..."

⁴Glanville Williams, Criminal law: The General Part, 2d ed (London: Stevens & Sons, 1961).pp.575-608 ; Jerome Hall,General Principles of Criminal Law, 2d ed. (Indianapolis: Bobbs-Merrill, 1960),pp. 27-69.

⁵Johannes Andenaes, The General Part of Criminal Law of Norway ,Thomas P.Ogle,trans .(London :Sweet & Maxwell,1965),p.97.

อย่างไรก็ตาม จากตัวอย่างข้างต้น หากผู้เยาว์นั้นมีผู้มีอำนาจปกครอง ผู้กระทำก็อาจมีความผิดฐานพรากผู้เยาว์ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 319⁶ ได้ เพราะความผิดฐานพรากผู้เยาว์ได้บัญญัติขึ้นโดยมีเจตนารมณ์คุ้มครองถึงอำนาจปกครองของบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเป็นสำคัญ โดยบัญญัติให้บุคคลดังกล่าวเป็นองค์ประกอบความผิดฐานพรากเด็กและผู้เยาว์ และถือว่าเป็นผู้เสียหายในคดีอาญา และเมื่อพิจารณาต่อไปอีกว่าผู้เยาว์ที่อายุกว่าสิบห้าปีได้ยินยอมให้ผู้อื่นกระทำชำเราหรือกระทำอนาจาร เป็นผู้เยาว์ที่เร่ร่อนไม่มีบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล ผู้เยาว์ย่อมปราศจากผู้มีอำนาจปกครอง ความผิดฐานพรากผู้เยาว์ก็ไม่อาจจะเกิดขึ้นได้ เพราะไม่มีการพรากผู้เยาว์ไปเสียจากอำนาจปกครองของบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล จึงทำให้การกระทำไม่ครบองค์ประกอบความผิดฐานพรากผู้เยาว์ กล่าวคือข้อสำคัญที่จะมีความผิดฐานพรากผู้เยาว์ได้นั้น ผู้เยาว์ต้องอยู่ในความปกครองดูแลของผู้ใดผู้หนึ่งในขณะที่พราก⁷ แต่การพรากเด็กและผู้เยาว์ไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลนั้นจะเห็นได้ว่านอกจากจะเป็น การประทุษร้ายต่ออำนาจปกครองแล้ว ผู้ที่ได้รับผลเสียก็คือตัวเด็กและผู้เยาว์นั่นเองเพราะการที่เขาถูกพรากไปจากบิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแล ย่อมทำให้เด็กและผู้เยาว์นั้นถูกกีดกันให้ ห่างเหินจากครอบครัวของตนเสียโอกาสที่จะได้รับการเลี้ยงดูที่ถูกต้องให้ได้รับความอบอุ่นจากครอบครัว รวมทั้งโอกาสในการศึกษาเล่าเรียนเพื่อพัฒนาความคิดสติปัญญาตามปกติที่ควรได้รับและถ้าหากเด็กและผู้เยาว์ไม่มีบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลด้วยซ้ำ การกระทำความผิดฐานพรากผู้เยาว์นี้จะไม่เกิดขึ้นเพราะขาดองค์ประกอบที่สำคัญไป เด็กและผู้เยาว์ที่เป็นผู้เร่ร่อนจึงถูกเอาเปรียบจากสังคมและเป็นเหยื่อของผู้มีจิตใจชั่วร้ายอาศัยช่องทางใช้เป็นประโยชน์สำหรับตนในการที่จะกล่าวอ้างให้พ้นจากการกระทำผิดตามกฎหมายอีกด้วย

ปัจจุบันรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540 ซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ ได้กำหนดแนวนโยบายแห่งรัฐด้วยการตระหนักถึงการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน โดยเฉพาะการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของเด็กและเยาวชน ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 30 ว่า “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน...” ประกอบกับมาตรา 53

⁶ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 บัญญัติว่า “ผู้ใดพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วย ต้องระวางโทษ...”

⁷จิตติ ติงศภัทย์,กฎหมายอาญภาค 2 ตอน 2 และภาค 3,(กรุงเทพมหานคร : บริษัทกรุงสยามพริ้นติ้งกรุ๊ป,2539)หน้า 2127.

ที่บัญญัติว่า "...เด็กและเยาวชนที่ไม่มีผู้ดูแล มีสิทธิได้รับการเลี้ยงดูและการศึกษาอบรมจากรัฐ ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ" จากบทบัญญัติที่ได้กล่าวนี้จะพิจารณาได้ว่า รัฐมีหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการให้เด็กและเยาวชนซึ่งไม่มีผู้ดูแลนั้นได้รับการเลี้ยงดูและการศึกษาอบรมจากรัฐตามที่กฎหมายบัญญัติและถือเป็นสิทธิของเด็กและผู้เยาว์ที่จะต้องได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นกฎหมายที่บัญญัติไว้สูงสุด โดยรัฐจะต้องกำหนดให้เด็กและผู้เยาว์เหล่านั้นเข้ามาอยู่ในอำนาจปกครองของรัฐด้วยผลของกฎหมายซึ่งจะส่งผลให้รัฐเป็นผู้ดูแลเด็กและผู้เยาว์ตามกฎหมาย หากผู้ใดได้พาดูแลเด็กและผู้เยาว์ไปจากอำนาจปกครองของผู้ดูแลตามกฎหมาย รัฐก็จะอยู่ในฐานะผู้เสียหายในคดีอาญาและความผิดฐานพาดูแลเด็กและผู้เยาว์ก็จะครบองค์ประกอบความผิดได้อย่างชัดเจน ซึ่งในประเด็นนี้จะต้องมีการบัญญัติกฎหมายให้สอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญดังกล่าว โดยอาจจะกำหนดให้องค์กรที่มีฐานะเป็นนิติบุคคลของรัฐมีอำนาจหน้าที่ดูแลเด็กและผู้เยาว์ที่เร่ร่อนเหล่านั้นรวมถึงการเป็นผู้เสียหายในคดีอาญาตามกฎหมายวิธีสบัญญัติ ด้วยแนวทางดังกล่าวก็อาจจะทำให้การบังคับใช้กฎหมายในการนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามบทบัญญัติของกฎหมายในการกระทำความผิดฐานพาดูแลเด็กและผู้เยาว์มีความชัดเจนและมีประสิทธิภาพอันจะช่วยคุ้มครองเด็กและผู้เยาว์ซึ่งเป็นบุคคลที่เร่ร่อนได้ อีกทั้งยังส่งผลให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปตามเจตนารมณ์ตามที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติไว้อีกด้วย

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย

1. เพื่อศึกษาบทบัญญัติของกฎหมายในความผิดฐานพาดูแลเด็กและผู้เยาว์ตามประมวลกฎหมายอาญา
2. เพื่อศึกษาบทบัญญัติของกฎหมายต่างประเทศในความผิดฐานพาดูแลเด็กและผู้เยาว์และนำมาเปรียบเทียบกับความผิดฐานพาดูแลเด็กและผู้เยาว์ตามประมวลกฎหมายอาญา
3. เพื่อให้ทราบถึงสิทธิของเด็กและผู้เยาว์ที่ไม่มีผู้ดูแลภายใต้กฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและตามข้อตกลงระหว่างประเทศ
4. เพื่อให้ทราบถึงแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายหรือบัญญัติกฎหมายขึ้นเพื่อให้เกิดผลการบังคับใช้กฎหมายต่อผู้กระทำความผิดฐานพาดูแลเด็กและผู้เยาว์ให้กว้างขึ้น

1.3 ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

การวิจัยนี้จะศึกษาจากข้อตกลงระหว่างประเทศ แนวทางปฏิบัติระหว่างประเทศเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิของเด็กและเยาวชนจากรัฐและบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 รวมทั้งกฎหมายอาญาของไทยและต่างประเทศ เพื่อนำมาปรับปรุงกฎหมายของไทยให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.4 วิธีการศึกษาวิจัย

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้กำหนดวิธีการศึกษาวิจัย โดยใช้วิธีวิจัยจากเอกสาร (Documentary Research) โดยการค้นคว้าจากบทบัญญัติของกฎหมายของประเทศไทยและต่างประเทศ วารสาร บทความและเอกสารที่เกี่ยวข้องและนำข้อมูลจากการวิจัยเอกสารมาจัดรวบรวมให้เป็นระบบเพื่อให้ทราบถึงสภาพปัญหา และวิเคราะห์หาข้อสรุป

1.5 สมมติฐานของการศึกษาวิจัย

การกระทำความผิดฐานพรากเด็กและผู้เยาว์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317 ถึง 319 บัญญัติขึ้นโดยมีเจตนารมณ์ในการคุ้มครองอำนาจปกครองของ บิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือ ผู้ดูแล กรณีดังกล่าวเด็กและผู้เยาว์จักต้องอยู่ในความปกครองของบุคคลตามที่กฎหมายกำหนด แต่ถ้าเด็กและผู้เยาว์เป็นบุคคลที่เร่ร่อน ย่อมปราศจากผู้ใช้อำนาจปกครอง เป็นเหตุให้ผู้กระทำไม่มีความผิดฐานพรากเด็กและผู้เยาว์ และไม่อาจคุ้มครองเด็กและผู้เยาว์ที่เร่ร่อนในทางอ้อมได้ จึงสมควรแก้ไขบทบัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวข้องให้เป็นภาระของรัฐในการกำหนดองค์กรหรือผู้ดูแล ตามกฎหมายต่อเด็กและผู้เยาว์ที่เร่ร่อน เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปตามเจตนารมณ์ที่ได้บัญญัติไว้

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษาวิจัย

1. เพื่อให้เกิดความรู้และความเข้าใจถึงการกระทำความผิดในความผิดฐานพรากเด็กและผู้เยาว์ตามประมวลกฎหมายอาญาอย่างชัดเจน

2. เพื่อให้เกิดความรู้และความเข้าใจถึงสิทธิของเด็กและผู้เยาว์ที่ไม่มีผู้ดูแลจะได้รับความคุ้มครองดูแลจากรัฐและหน้าที่ของรัฐที่มีต่อเด็กและผู้เยาว์เหล่านั้น ภายใต้บทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และข้อตกลงระหว่างประเทศ

3. ทำให้ทราบถึงแนวทางในการบัญญัติกฎหมายของต่างประเทศในความสัมพันธ์ระหว่างเด็กและผู้เยาว์นี้และนำมาเปรียบเทียบกับกฎหมายไทยเพื่อวิเคราะห์ถึงความคล้ายคลึงหรือความแตกต่าง

4. ทำให้เกิดแนวทางในการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมายเช่นประมวลกฎหมายอาญา,ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา รวมไปถึงการบัญญัติกฎหมายให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญในเรื่องของการคุ้มครองเด็กและผู้เยาว์ที่ไม่มีผู้ดูแลเพื่อการบังคับใช้กฎหมายในส่วนที่ เกี่ยวข้องกับความผิดฐานพรากเด็กและผู้เยาว์ถูกต้องและเป็นธรรม

ศูนย์วิทย์ทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย